

vzdrami, vzdigne se, gre samo, visoko, visoko, vse polno sreče, ki ji ni mere ne imena. Luči trepečejo v dišavah, ki se vijejo kakor bela megla proti stropu; kor odpeva oltarju, ena sama radostna pesem, ki se razlega iz daljave v daljavo. Pred štalico kleče pastirji in prepevajo; visoko nad njimi sveti mirno zvezda repatica. Noč je svetla kakor dan; vse teme so ugasnile. Nič več skrbi, nič več žalosti. Nič več ne joka mati, kadar kleči zvečer pred posteljo . . .

Umolknili so in se niso spogledali.

„Zdaj o Veliki noči!“

„O Veliki noči!“

Zapihal je veter, vrtovi so vztrepetali in so vzbrsteli. Od vseh strani potrkava, od vseh holmov in hribov, in ves svet je pesem. Ceste so bele in čiste, kakor umite; hiše se svetijo in se smejejo. Solnce je visoko in veliko, vse žarko nebo trepeče v njegovi luči.

V žalosti sami, še na sam veliki petek je srce polno veselega pričakovanja. Kar je bilo hudega, daleč je. Le še en dan, le še par kratkih ur — pesem se vzdigne glasnejša in slavnejša, plane vriskajoča proti nebu... O dragi, o bratje, ljubi, kaj se nam ni le sanjalo o žalosti, o solzah, o lakoti? —

Tiho in počasi je stopila mati v izbo. Takrat so umolknili in so se spogledali . . .

Moj Bog, kolika strahota! Kje so, kam so se izgubili? Kakor da je bila pest udarila mednje — razbegli so se, utonili so v noč, ne križ ne kamen ne priča o njih trpljenju. —

Ant. Debeljak:

Poletni popoldan.

Nasičen nad tabo se klene oddaljen azur,
nebotičen je mir opoldanskih teh ur,
tihota je sveta, nežaljena;
dih vetra ne gane najlažjega puha —
Kot prežal kragulj bi na plen kje iz vzduna,
kot da potuhnil se tiho je vrt
in prislunil na lèt okamneli kragulja
in na prepeličino smrt . . .

